

Zikr-i Müdâm Hâli

*Eûzübillâhimineşşeytânirracîm. Bis-
millâhirrahmânirrahîm*

*el-Hamdülillâhi rabbi'l-âlemîne hamden
kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli
hâlin ve fî külli hîn. Kemâ yenbeğî li-celâli
vechihî ve li-azîmi sultânih ve's-salâtü ve's-
selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn ve
şefîi'l-müznibîn Muhammedini'l-Mustafâ ve
alâ âlihî ve sahibihî ve men tebi'ahû bi-ihsânin
ilâ yevmi'l-cezâ.*

a. Efendimiz'in Sabah Namazından Sonra Zikirle Meşgul Olması

Emma ba'd:

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*
Efendimiz hazretleri sabah namazından sonra
mescitte oturup güneş doğuncaya işrak vakti
gelinceye kadar ibadetle, zikirle meşgul ol-
mayı severdi. Âdet-i seniyyesi idi. Tavsiye ey-
lemiştir, tavsiye ettiği bir ibadet tarzıdır, şek-
lidir.

Nitekim İmam Tirmizî'nin Enes *radiyallahu anh*'ten rivayet ettiği ve hasen hadis olduğunu bildirdiği bir rivayette Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

مَنْ صَلَّى الْفَجْرَ فِي جَمَاعَةٍ، ثُمَّ قَعَدَ يَذُكُرُ اللَّهَ
حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ، ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ، كَانَتْ لَهُ
كَأَجْرِ حَجَّةٍ وَعُمْرَةٍ تَامَّةٍ تَامَّةٍ تَامَّةٍ

Kâle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem

Men salle'l-fecre fî cemâatin sümme kade yezkürullâhe hattâ tetlua'ş-şemsü sümme sallâ rek'ateyni kânet lehû ke ecri hacetin ve umretin taammetin taammetin taammetin.

Sadaka Resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.

“Kim sabah namazını camide cemaatle eda ederse sonra oturup zikrullahla meşgul olarak ibadete devam ederse kerahet vakti çıkınca kalkıp iki rekât namaz kılsa tam bir hac ve umre yapmış gibi sevap kazanır!”

Nafile tam bir hac ve umre, tam bir hac ve umre, tam bir hac ve umre!

Bu konuda daha başka hadîs-i şerîfler var, rivayetler var. İmam Tirmizî -büyük hadis alimi- hasen hadis olduğunu beyan ediyor ve bu gibi rivayetler de sahih ve sağlamdır.

Kısa bir zamanda büyük bir sevaba nail olmak mümkündür, misâli vardır. Kur'ân-ı Kerîm'den misâli Kadir sûresidir ki Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruyor:

لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ

Leyletü'l-kadri hayrun min elfi şehri. “Bir Kadir gecesi bin geceden daha hayırlıdır.”¹

Demek ki bir geceye Cenâb-ı Hak bin gecelik sevabı bahşedebiliyor. Hüküm O'nundur, mülk O'nundur.

وَلِلَّهِ خَزَائِنُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

Ve lillâhi hazâinü's-semâvâti ve'l-ard. “Yerin göğün hazineleri O'nundur.”²

Rahmetine baha istemiyor, rahmetini bahşetmeye bahane arıyor! Bir bahane ile kulunu rahmetine mazhar ediyor. Hatta o kadar

¹ 97/Kadir, 3.

² 63/Münâfikûn, 7.

ki muhlisan bir *lâ ilâhe illallah* diyeni cennetine sokuyor ki zaten cennet çok büyük mükâfat! Cennet, hiçbir kimsenin hiçbir fedakârlıkla hiçbir paha ile bedel ile alması mümkün olmayacak kadar muazzam nimetlerin, imkânların, servetlerin olduğu bir yer. Cenâb-ı Hak, *lâ ilâhe illallah* diyene veriyor ve müslümanın ömür boyu yaptığı bütün ibadetlerine de daima çok büyük mükâfatlar veriyor.

Âdetullahtır ki aza çok veriyor! Bir tohum ekiyorsunuz; bir ağaç çıkartıyor, sayısız tohumlar, meyveler veriyor. Bir toplu iğne başı kadar incir çekirdeğini ekiyorsunuz; yıllarca, sayılamayacak miktarda nice nice incirler nice nice tohumlar bahşediyor. Bu bir feyiz, bir bereket ki insanın görünce hatırlayınca hafızasına alınca tefekkür edince gözlerinden yaşların boşanması lazım!

فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ

*Tebârekallâhu ahsenü'l-hâlıkîn.*³

³ 23/Mü'minûn, 14.

demesi lazım! *Subhâne Rabbiye'l-aliyyi'l-a'le'l-vehhâb* demesi lazım. Gece gündüz Ekreme'l-ekremîn, Vehhâb-ı Kerîm olan Allahu Teâlâ hazretlerini hamd ü senâya meşgul olması lazım.

Yine de Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyuruyor ki;

Üsnî aleyke ve lâ ebluğû küllemâ fîke.

“Seni meth ediyorum, sena eyliyorum yâ Rabbi! Ama senin evsâf-ı cemîlini anlatmaya yine gücüm yetmiyor, tamamen ulaşamıyorum!”

Başka bir rivayette de buyuruluyor ki;

Lâ uhsî senâen aleyke ve küllü senâin yeûdü ileyke.

“Sana ben medh ü senâyı nasıl sıralayayım yâ Rabbi? Nasıl medh ü senâ edeyim ki her hamd ü senâ, her medih sana gider. Çünkü her güzelliğin hâlıkı sensin. Her türlü güzeli medhedilecek şeyi, her memdûhu yaratan sensin. Yaratan sen olduğun için mümkün değil!”

وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا

*Ve in teuddû ni'metallâhi lâ tuhsûhâ.*⁴

Allahu Teâlâ hazretlerinin nimetlerini saymaya kalksak saya saya bitirmemiz mümkün değil!

Biz de nimetlerin içinde her nefes, her an nimetler deryasında yüzüyoruz. Her an da Cenâb-ı Hakk'ın nimetlerinin deryasının içinde yüzmekteyiz. Nimet deryasına gark olmuş durumdayız. Mü'min ve kâfir bütün insanlar vücutlarının, çevrelerinin imkânlarıyla nimet deryasına gark olmuş durumda.

Allah'a hamd ü senâlar olsun, şükürler olsun, nimetlerine hamd ü senâlar eyleriz; Cenâb-ı Hak aza çok veriyor! Daima aza çok veriyor! Şaşılacak bir şey değil! Bir namazdan sonra durunca bu kadar sevabı veriyor! Şaşılmaz! Âdeti, âdetullah böyle: Her zaman bol veriyor! Ganî ve Muğnî, Mu'tî ve Nâfî' olan Allahu Teâlâ hazretleri bol veriyor, çok veriyor!

Zikir!

⁴ 16/Nahl, 18.

Sümme kaade yezkürullâhe hattâ tetlua'ş-şemsü.“Güneş doğuncaya kadar zikirle meşgul olmak!”

Muhterem kardeşlerim!

Zikir mü'minin en mühim ibadetidir!

İbadetlerin aralıkları vardır: Mesela günde beş vakit namaz kılıyoruz. Sabahla öğlen arasında aralık vardır, öğlenle ikindi arasında aralık vardır. Akşam, yatsı aralıklıdır. Arada bir ibadet edilmeyen zaman vardır. Senede bir ay oruç tutuyoruz, on bir ay aralık vardır. Ömründe bir defa hacca gidiyoruz, daha fazla nafîle giderse Allah kabul eylesin. Senede bir defa zekât veriyoruz...

İbadetin en devamlısı zikrullahtır!

Namaz günde beş defa oluyor ama zikrullahın her an olması mümkün! Bir mü'min her an zikirde dâim olabilir.

وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُم مَّغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

Ve'z-zâkirînallâhe kesîran ve'z-zâkirâti eaddallâhü lehüm mağfireten ve ecran azîmâ.

“Allah’ı çok zikreden insanlar -erkek olsun kadın olsun- Allah’ın çok lütfuna erecekler, çok büyük sevaplar kazanacaklar.”⁵

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا
وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا

Yâ eyyühellezîne âmenü’z-kürrullâhe zikrân kesîrâ. “Ey iman edenler! Allah’ı çok zikredin.” *Ve sebbihûhü bükraten ve esîlâ.* “Sabah akşam Cenâb-ı Hakk’ı tesbih eyleyin.”⁶

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا
تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ

Ve in min şey’in illâ yüsebbihu bi-hamdihî ve lâkin tefkahûne tesbîhahüm. “Her şey Cenâb-ı Hakk’ı zikr ü tesbih ediyor da siz anlayamıyorsunuz!”⁷

⁵ 33/Ahzâb, 35.

⁶ 33/Ahzâb, 41.

⁷ 17/İsrâ, 44.

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ

*Yüsebbihu lillâhi mâ fi's-semâvâti ve mâ fi'l-ardi'l-meliki'l-kuddûsi'l-azîzi'l-hakîm.*⁸

Her şey her varlık her an zikrediyor, her an zikir hâlinde; eşref-i mahlukât olan insana da yakışan her an zikirdir!

Her an zikir hâline ulaşmanın yolu vardır, yöntemi, usulü vardır. Her an zikreden bir insan hâline gelmenin usulüne tarikat diyoruz. Tarikat, “yol” demektir.

Cennete giren, cenneti kazanan insanların orada korkuları yok, hüznüleri de yok!

وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

*Ve lâ havfün aleyhim ve lâ hüm yahzenûn.*⁹

Ebedî saadet, ebedî nimet, memnuniyet, sürur, ebedî hoş şeyler...

⁸ 62/Cum'a, 1.

⁹ 2/Bakara, 62.

Cennet ehli bir Şeye tahassür edecek, cennete giren insanlar cennete iken bir Şeye hayıflanacak!

Hayıflanmak ne demek?

Kaçan bir fırsattan dolayı “Hay Allah, keşke Şöyle yapsaydım da kaçırmısaydım!..” diye elden kaçan bir Şeye hafifçe tahassür etmek.

Mesela evliyâullahtan çok büyük bir mübarek zât varmış, mahallede imamlık yapıyor-muş. Adam arkasında uzun zaman namaz kılmış. O zât-ı muhterem vefat etmiş. Anlaşılmış ki çok büyük bir evliyâ imiş.

Arkasındaki adam ne der?

“Hay Allah! Yahu ben onun evliyâ olduğunu bilemedim. Sıradan bir mahalle imamı sandım. Arkasında namaz kıldım. Meğse derya imiş, meğse birçok insanlar biliyor-muş. Ne kadar büyük kerametleri varmış ne kadar mübarek insanmış... Hay Allah! Kıymetini bilemedim...”

Böyle diyenler var, ben biliyorum.

Benim kendi babam Hasib Efendi'nin arkasında Damad İbrahim Paşa Medresesi Camii'nde çok namaz kılmış:

“Ama ben onun öyle şeyh-i kâmil-i mükemmil olduğunu bilmiyordum. Kıldım kıldım; sonra o zât-ı mübarek, muhterem, dünyasını değiştirdi. Âhirete göçtü. Sonradan Abdülaziz Efendi'ye intisap edince oradan anladım.” diyor.

Cennetteki insanlar -mü'min, salih kullar- bir şeye hayıflanacaklar: “Kaçırılmışız fırsatı, hay Allah yahu, niye öyle yaptık? Keşke yapmasaydık, keşke gözümüzü açsaydık...” diyecekler.

Nedir o?

Dünyada iken zikirsiz fevt ettikleri zamanlara, zikirsiz kaçırdığı zamanlara hayıflanacaklar!

Neden?

Zikretmenin mükâfatının çok olduğunu gördükleri için! Cennette zikredenlerin ne kadar yüksek makama çıktıklarını, zikirten ne kadar büyük sevaplar aldıklarını gördükleri

için; “Keşke daha zikretseymişiz, keşke daha çok zikretseymişim...” diyecekler.

Onun için ömrü gafletle geçirmemek, evkâtını, zamanını, ömrünü zikirle ihyâ etmek lazım. Çok zikretmek lazım ki sonunda hayıflanmak, tahassür etmek, pişmanlık duymak olmasın.

Çok zikretmek mümkün oluyor, ben bunu kendi gözlerimle gördüm:

[Mehmed Zahid Kotku] Hocamız *rahmetullahi aleyh*'le seyahatlerimizde bir kere sinde bir yerde beraber yattık. O bir köşede yattı, ben de mecburen seyahat zaruretleri dolayısıyla bir yerde yattım. [Mehmed Zahid Kotku] Hocamız uyudu ve derin derin nefes alarak uyumaya başladı. Ama en derin bir şekilde uyuduğu hâlde kendisinden hepinizin duyacağı -sırf benim kulağım duyuyor değil- herkesin duyacağı bir şekilde muntazaman *Allah, Allah, Allah...* diye zikir sesi geliyor.

Demek ki uyuduğu zaman bile zikir devam edebilecek hâline geliyor. Buna tasavvufta *zikr-i müdâm* hâli, daimî zikir hâli derler. Uykuda iken bile zikreder, konuşurken zikreder,

gezerken otururken zikreder... İşte o zaman cennette memnun olacak!

Vaktini boş geçirmeyecek!

Tahassürün misâli olsun diye Hasib Efendi *rahmetullahi aleyh*'ten söz açtık, menakıbından onunla ilgili bir menkabe anlatmak istiyorum:

Hasib Efendi bizim Aziz Efendi'den daha önceki postnişin. Hasib Efendi-Aziz Efendi-Mehmed Efendi *rahmetullahi aleyhim ecmaîn*. Aramızda onun dervişleri birkaç taneydi. Ben onlardan bir tanesine bayram ziyaretine gittim. Dedim ki;

“Şükrü Amca! Sen Hasib Efendi'den ders almışsın, tarikate Hasib Efendi'den girmişsin, onun için Hasib Efendi Hocamız'ın hâlini bilirsin. Kerametlerinden menakıbından bir tanesini anlatır mısınız?”

Sorduğum Şükrü Efendi çok ciddi bir insandı. Esnaf Hastanesi'nin idare müdürüydü. Esnaf; çok dürüst olduğundan çalmaz çırpamaz, iyi idare eder, namuslu insan diye yaptırdığı hastanenin idare müdürlüğüne getirmiş. Dürüst insandı, kale gibi sağlamdı. Örfî idare ilan

edildi, sokağa çıkma yasağı varken bile yasağı dinlemedi. Muntazaman İskender Paşa'ya sabah namazlarına yasak vakitte geldi! Polis devriye gezerken yakaladığı zaman bile aldırmadan! Arabaya almışlar:

“Nereye gidiyorsun?”

“İskender Paşa'ya gidiyorum, namaz vakti.”

“Yasak!”

“Namaz vakti, Allah'ın huzuruna gidiyorum, ibadete gidiyorum!” diyen bir insan!

Kale gibi sağlam, dürüst, temiz bir insan. Bembeyaz sakalı var, tertemiz yüzü var. Sözü senet olacak bir insan, güvenilir bir insan!

Menakıbından bir menakıbı anlatayım.

Camide bir kişinin hâlini neden anlatıyorum?

عند ذكر الصالحين تنزل الرحمة

İnde'z-zikri's-sâlihîne tenzîlü'r-rahmeh.

“Hakiki salih insanların anıldığı yere rahmet-i Rahmân nüzul eyler!”

Salihlerin anılması Kur'an'ın âdetidir.
Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle deniyor:

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ إِذِ

*Vezkür fi'l-kitâbi Meryeme.*¹⁰

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ

*Vezkür fi'l-kitâbi İsmâîle.*¹¹

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيسَ

*Vezkür fi'l-kitâbi İdrîse.*¹²

Zikretmek, salihleri anmak Rabbimiz'in Kur'ân-ı Kerîm'de bize gösterdiği bir âdettir, güzel bir âdettir; onun için söylüyorum.

İhvandan İmam Hilmi Efendi hastalanmış, sinir hastalığına tutulmuş. Bakırköy Akıl ve Ruh Hastalıkları Sinir Hastaları Hastanesi'ne yatırmışlar.

¹⁰ 19/Meryem, 16.

¹¹ 19/Meryem, 54.

¹² 19/Meryem, 56.

Evine bayrama ziyarete gittiğimiz Patikçi Şükrü Efendi, Çanakkaleli Adil Efendi, bir arkadaşları daha [Hilmi Efendi'yi ziyarete gitmişler].

İhvanımızdan Mahmutpaşa Camii'nin imamlığını yapan Hilmi Efendi hastalanmış. Biraz aklını, şuurunu yitirmiş. Ne üzüntü olduysa ne sebep olduysa dengesini kaybetmiş. Tımarhaneye yatırmışlar. Anlayacağınız dil ile söyleyelim, biraz mecnunlaşmış. Ama [Hilmi] Hocaefendi ihvanımızdan, zikir ehli iyi bir insan.

Bu evine bayrama ziyarete gittiğimiz Şükrü Efendi ve iki üç kişi.

O zaman Adil Efendi'nin kendisinin otomobili var. İstanbul'da o devirlerde otomobili olan insan parmakla sayılabilecek kadar azdı. O zaman herkesin otomobili yoktu. Bakırköy Akıl Hastanesi'ne de gitmek için trene bineceksiniz, bir saat Bakırköy'e gideceksiniz. Kara tren, kömürlü tren. Bakırköy'den de fayton tutacaksınız, çünkü taksi de yok, atlı araba ile faytonla hastaneye gideceksiniz; yarım saat. O zaman E5, E6 işlek yollar da yok...

Adil Efendi'nin arabası ile pazar günü hasta Hilmi Efendi'yi ziyaret etmeye Bakırköy

Akıl Hastanesi'ne gitmişler. Davut Paşa yolundan, eski Edirne yolundan uzun bir seyahat; Bakırköy'e varmışlar, hastaneye gitmişler. Mahmut Paşa Camii imamı Hilmi Efendi'yi ziyaret etmişler. Durumu iyiymiş, düzelmiş. Hastaneye yatınca ilaçlar vermişler, kafası yerini bulmuş, düzelmiş.

b. Evliyaların Kerametleri

Konuşmuşlar:

“Nasılsın, iyi misin?”

“İyiyim...”

Öğle üzeri ziyaret vaktinde ziyaret etmişler, çıkmışlar. Hastanenin içinde yürürken dönüp bakmışlar ki Hilmi Efendi'nin hastanedeki odasına, koğuşuna Hasib Hocafendi de giriyor.

“Aa! Hoca Efendi, Şeyh Efendi de ziyarete gelmiş, Şeyh Efendi kapıdan giriyor...”

Kapıdan görmüşler. Şeyh Efendi içeri giriyor. Şeyh Efendi müridini ziyarete gelmiş.

“Bekleyelim, çıkınca otomobille götürelim.” demişler.

Çünkü faytona binecek, trene binecek, uzun vakit. Otomobille rahat gider, diye Hasib

Efendi'yi kapıda beklemişler. Kapıya bakıyorlar, Hasib Efendi'yi bekliyorlar. Beklemişler beklemişler beklemişler... Çok uzayınca;

“Allah Allah! Hocaefendi niye çıkmadı?..”

Bir tanesi kapıya gitmiş, kapıyı çalmış açmış. İçerde Hasib Efendi yok! Girdiğini üç kişi gördü. Bir kişi hayal görmüyor. İçeriye girdiğini gördüler ama içerde yok! Hayret etmiş, demiş ki;

“Şeyh Efendi'nin buraya girdiğini gördük, burada değil miydi?”

Hasta olan Hilmi Hoca demiş ki;

“Evet, az önce geldi, beni ziyaret etti.”

Etti mi şahit dört tane?!..

Tamam mı?

Dört şahit!

“Evet, geldi beni ziyaret etti.” diyor.

“Allah Allah! Yahu Şeyh Efendi'yi alalım otomobille götürelim diye kapıda, odanın kapısında bekliyorduk. Kapıdan girdiğini gördük.”

Nereden çıktı?

“Pencere yüksek, pencereden atlamasına lüzum yok. Kapıdan girer, kapıdan çıkar...”

Bu işi anlamamışlar.

“Yahu bir gaflet hâli oldu da çıktı da mı göremedik?..” demişler.

Hastanede avluya çıkmışlar, etrafa bakmışlar; yok! [Hasib] Hocaefendi, Şeyh Efendi yok!

“Nasıl geldiyse geldiği gibi gitti...” demişler, arabaya atlamışlar.

Damad İbrahim Paşa Medresesi Camii’ne, Şeyh Efendi’nin mescidine gelmişler. Şeyh Efendi pazar günü *Râmûzü’l-ehâdîs* hadis kitabını okuyormuş. Öğle namazını kıldırdıktan sonra açarmış, *Râmûzü’l-ehâdîs* okurmuş. Artık bunlar Davutpaşa yolundan gelmişler, camiye girmişler, bakmışlar; cemaat dolu! Hoca Efendi de hadis dersini vermeye devam ediyor.

“Yetiştik, [Hasib] Hocaefendi’nin vaazını da kaçırmadık. Hem ziyaret ettik, hasta ziyareti yaptık, sevap kazandık hem de geldik burada [Hasib] Hocaefendi’nin vaazına yetiştik...”

Oturmuşlar, vaazı dinlerken yanındakine eğilmiş sormuş:

“Hoca Efendi ne zaman geldi?”

Hastanede gördüler ya; “Hocaefendi hastanede hastayı ziyaret ettikten sonra geldi, derse geç başladı.” diye düşünüyorlar.

“[Hasib] Hocaefendi ne zaman geldi?”

Sorduğu adam kaşlarını çatmış:

“Ne demek ne zaman geldi? Öğle namazını kıldırdı, her zamanki gibi kürsüye oturdu. Öğleden şimdiye kadar hadis dersi veriyor!”

Şahitler, bütün cemaat şahit! Öğle namazının vaktinde öğle namazını cemaate kıldırmış, öğle namazından sonrada kürsüye oturmuş, hadis okumaya devam etmiş. Bunlar da öğle namazı vaktinde Bakırköy’de hasta ziyaret ediyorlar. Arası bir saatlik yol!

Orada [Hasib] Hocaefendi’yi dört kişi görüyor! Bu üç kişi görüyor, hasta da görüyor. Aynı anda iki mekânda şahitler var: [Hasib] Hocaefendi iki mekânda da var!

Olur mu böyle şey?

Vallahi billahi olur! Cenâb-ı Hak her şeye kâdirdir!

Buna ne derler?

Kerametın bir çeşidi, bir anda birkaç yerde birden görünebilmek hâli!

Akla sığıyor mu?

Sığmıyor.

Zaten evliyâullahın hâlleri akla sığmaz. Ama akılla idrak edilir, anlaşılır. Öyledir ama akla sığmaz. Acayip bir şey, hayret edilecek bir şeydir.

Şahitler var, burada vaaza devam etmiş; şahitler var, orada hasta ziyaret etmiş! Dört kişi görmüş!

Hasib Efendi böyle bir kimseydi. Aynı anda hem orada hasta ziyaret ediyor hem burada hadis dersine devam ediyor.

Bunun yorumunu nasıl yaparsanız yapın, olay bu! Vallahi sahih olay! Rivayet değil, abartma değil, mübalağa değil; gerçek bir olay! Bu hadiseyi sonradan başka kimselerden de duydum.

Zaten Hocaefendi'nin başka kerametleri de var. [Mehmed Zahid Kotku] Hocamız *rahmetullahi aleyh* onun hakkında derdi ki;

“O zaten kâmil imiş, zaten kâmil imiş. Halvete girdiği zaman [Tekirdağlı Mustafa Feyzi Efendi] Hocamız onu on günde çıkarttı.” demişti.

Büyük Şeyh Efendi Tekirdağlı Mustafa Feyzi Efendi ile bunlar halvete girmişler. Kırk gün zikir yapmak ve eğitim görmek üzere Hocamız Mehmed Zahid Kotku Efendi hazretleri, Abdülaziz Hocefendi hazretleri, Hasib Efendi hazretleri halvete girmişler. Üçü birden girmişler; [Tekirdağlı] Şeyh Efendi, Hasib Efendi'yi on günde çıkartmış.

“Senin kalp gözün açıldı, basiretin açıldı, kalbin çalışmaya başladı; işin tamam!” diye on günde çıkartmış. [Mehmed Zahid Kotku] Hocamız öyle derdi;

“O zaten kâmilmiş, onu on günde çıkarttı!” diye söylerdi, *rahmetullahi aleyh*.

Kur'ân-ı Kerîm'de Sabâ melikesi Belkıs'ın tahtını Cenûbî Arabistan'dan Filistin'e bir göz

yumup açıncaya kadar Süleyman *aleyhisselam*'ın veziri mübarek zâtın getirdiği anlatılmıyor mu?

Sabâ melikesi Süleyman *aleyhisselam*'la görüşmek üzere bir heyet ile memleketinden çıkıyor, aylarca yolculuk yapıp Süleyman *aleyhisselam*'ın yanına gelirken Süleyman *aleyhisselam* diyor ki;

“Ey cemaat! O gelmeden önce içinizden kim onun tahtını buraya getirir?”

Onu ikna etmek istiyorlar. Süleyman *aleyhisselam* öyle murad etmiş, ikna etmek istemiş. Veziri, getiriveriyor. O memleketteki hükümdarın, melikenin tahtını bir anda Filistin'e getiriyor. Eşyayı getiriyor. Masayı, oturulan tahtı getiriyor. Belkıs da Süleyman *aleyhisselam*'ın yanına yetişiyor. Heyetle, kara yoluyla, bineklerle geliyorlar, Süleyman *aleyhisselam*'ın yanına giriyorlar.

Süleyman *aleyhisselam* ona ne diyor?

Tahtını gösteriyor:

قَالَتُ كَأَنَّهُ هُوَ أَهْكَذَا عَرْشُكَ

E hâkezâ arşuki kâlet ke ennehû hüve.
“Bu taht senin tahtın gibi mi? Senin tahtın da böyle miydi?”¹³

Kâle ke ennehû hû. “Sanki ta kendisi!”

Akıl alacak bir şey mi?

Ama Kur’ân-ı Kerîm beyan ediyor, açıkça beyan ediyor. Onun üzerine Sabâ melikesi; “Ben şimdiye kadar nefsimе çok zulmetmişim çok yanlış ömür geçirmişim.” diye müslüman oluyor.

وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

*Ve eslemtü mea Süleymâne lillâhi Rabbi’l-âlemîn.*¹⁴

Âlemlerin Rabbi olan Allahu Teâlâ hazretlerine iman getiriyor, İslâm’a geliyor. Süleyman *aleyhisselam*’ın veziri bir tahtı bir göz yumup açıncaya kadar Sabâ melikesinin diyarından Süleyman *aleyhisselam*’ın diyarına getiriyor.

¹³ 27/Neml, 42.

¹⁴ 27/Neml, 44.

Süleyman *aleyhisselam* kendisi peygamber, peygamberlerin olağan üstü işler yapmalarına “mucize” diyoruz ama veziri getiriyor. Süleyman *aleyhisselam*’da;

فَلَمَّا رَأَهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي
لِيَبْلُوَنِي ءَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ

Felemmâ reâhü müstekirran indehû kâle hâzâ min fadli rabbî li-yeblüvenî eeşkürü em ekfürü. “Cenâb-ı Hakk’a tam şükredecek miyim etmeyecek miyim, diye bu bir imtihan ikram etti, getirdi.”¹⁵ diyor.

Demek ki kerametler Cenâb-ı Hakk’ın ikramıdır! Zaten kerâmet Arapça’da “ikram” demek, Cenâb-ı Hakk’ın evliyâsına ikramına “kerâmet” denir. Olağanüstü bir şey: “Bakalım şükür mü edecek yoksa şükretmeyecek mi?” diye imtihan için Cenâb-ı Hak böyle olağanüstü hâller gösteriyor. Kur’ân-ı Kerîm’de var.

¹⁵ 27/Neml, 40.

Sonra Zekeriya *aleyhisselam* her tarafa kapalı bir mekânda kendisinden başkasının girmediği kilitli bir yerde ibadetle meşgul olan Meryem *aleyhisselam*'ın yanına girdiği zaman ne zaman girse o diyarda yetişmeyen, oralarda bulunmayan türlü türlü meyveler yiyecekler görmez miydi?

Görürdü.

Nerden biliyoruz?

Âyet-i kerîmede buyuruyor ki;

Bismillâhirrahmânirrahîm

كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا
رِزْقًا قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنَّى لَكِ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ
عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

*Küllemâ de hale aleyhâ Zekeriyye'l-
mihrâbe vecede indehâ rızkah kâle yâ Mer-
yemu ennâ leki hâzâ kâlet hüve min indillâhi
innallâhe yerzukü men yeşâü bi-ğayri hisâbi.*

“Zekeriya *aleyhisselam* ne zaman o ibadethaneye gelse orada -Meryem validemizin etrafındaki- rızıkları, nimetleri, meyveleri görürdü.”

Küllemâ; “Ne zaman ki... Her zaman...” demek.

“Ne zaman girse öyle meyveleri görürdü.”

Kendisi getirmiyor, kapılar kilitli, başkasının gelmesi mümkün değil. O meyveler o diyarın meyvesi değil...

Nedir bu?

Zekeriya *aleyhisselam* peygamber!

O Meryem’e soruyor ki;

Kâle yâ Meryemu ennâ leki hâzâ. “Yâ Meryem! Bu rızıklar sana nereden geliyor, nasıl geliyor?”

Meryem validemiz *aleyhisselam* cevap veriyor:

Hüve min indillâhi. “Allah’tan, Allah indinden geliyor!” *Innallâhe yerzukü men yeşâü bi-ğayri hisâbi* “Allahu Teâlâ hazretleri dilediğini hesaba, akla mantığa sığmaz olağanüstü şekillerle rızıklandırır!”¹⁶

Hem onu rızıklandırır hem de akıl almaz şekilde rızıklandırır!

¹⁶ 3/Âl-i İmrân, 37.

Amennâ ve saddaknâ!

Cenâb-ı Hak bizleri sevdiği kulları zümresine dâhil eylesin. Bizde; üzerimizde, içimizde, kalbimizde, kafamızda, mâzimizde sevmediği ne varsa [def eylesin].

Mâzi deyince o kadar ağlamamız lazım ki Toowoomba'dan sellerin aşağı doğru akması lazım, Brisbane'ı istila etmesi lazım. Mâzideki günahlarımızı düşünüp bizim öyle ağlamamız lazım ki mâzideki günahlarımıza ağlayacak olsak sellerin coşup akması, ovaları doldurması lazım.

Rabbimiz mâzideki günahlarımızı, kalbimizdeki çirkinlikleri, aklımızdaki fikrimizdeki pislikleri, karaları, kasvetleri, günahları afv u mağfiret eylesin.

Affeylesin, ceza vermesin; mağfiret eylesin, örtsün göstermesin!

Setreylesin!

Eğer bizi mahşer halkının karşısına çıktığımız zaman amel defterlerimiz açıldığı zaman, herkese kitabını verip de okunmasını istediği zaman bizim de kitabımız açılırsa için-

deki âmâl-i seyyiemiz mahşer halkına okunursa mahcubiyetimizin ne kadar fazla olacağını düşünün!

İnsanların görmediği yerlerde insanların bilmediği şekilde içimizden gizli gizli işlediğimiz türlü türlü günahları orada Cenâb-ı Hak faş ederse açığa çıkartırsa gizliyi ortaya dökerse hâlimiz nice olur?

Onun için Cenâb-ı Hakk'ın *Settâr* ismine sığınıyoruz; Setrediyor, örtüyor. *Gaffâr* ismine sığınıyoruz, bizi afv u mağfiret eylesin. Ayıplarımızı günahlarımızı setreylesin. Lütfuyla keremiyle bizi doğru yola sevk eylesin.

Çünkü Hâdî'dir!

إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

Günde kırk defa *Ihdina's-sırâte'l-mustakîm* diye O'ndan hidayeti istiyoruz. Ama gaflet ile yapılan duayı Cenâb-ı Hak kabul etmez. Aşk ile şevk ile yapılanı kabul eder. Gafletle, kalbi başka şeyle meşgul iken anlamını düşünmeden yapılan duayı Allah kabul etmez. Lâhî olan, içinde, eğlence ve gaflet içinde yapılırsa duayı Allah kabul etmez. Israrla, ihlâsla, şuurla yapılan duayı kabul eder.

Rabbimiz bizim günahlarımızı afv u mağ-firet eylesin. Yanlış yoldan doğru yola bizi çevirsin, cennetin yoluna sevk eylesin. Sevdiği kullarının; evliyâsının, asfiyâsının, enbiyâsının yoluna dâhil eylesin, o yolda yürümümüzü nasip eylesin. Ayağımızı sırât-ı müstakîminden kaydırmayın, yönümüzü gayrı yönere döndürmesin. Marifetini, irfanı, imanın hakikatlerini, gerçeklerini bilmeyi nasip eylesin.

Allahu Teâlâ hazretlerinin kullar tarafından ne derecede bilinebilirse bilinebilirliğini, bilgilerini maarifini, maarifetini bizlere ihsan eylesin. Gönlümüze muhabbetini, O'nu sevme şerefini ihsan eylesin.

Hız. Ali Efendimiz'in bir sözü beni çok duygulandırdı. Hız. Ali Efendimiz *radıyallahu anh ve kerramallâhu vechehû* diyor ki;

Kefâ bî izzen en ekûne leke abden.

“Yâ Rabbi! Benim sana kul olmam bana izzet olarak yeter. Kul, köle [olmak] ama böyle izzete can kurban; bu, izzet olarak bana yeter.”

Ve kefâ bi-şerefen en tekûne li-Rabben.

“Senin bana Rab olman bana şeref olarak yeter!”

Ben omuzuma başka bir şey istemem. Ne mutlu bana ki sen benim Rabbim’sin. Senin benim Rabbim olman bana şeref olarak yeter, benim sana kul olmam da bana izzet olarak yeter! Başka izzet istemem!

Ne mutlu Cenâb-ı Hakk’a güzel kulluk yapabilenlere!

Allah yardım etsin. Bizi istediklerimize dünyada âhirette nâil eylesin.

el-Fâtiha...

Bu kadar sözlerin arkasından ihsanı da itmam etmek lazım. Bu kadar güzel sözleri söyledik, bu sözler -söyleyen ne kadar kusurlu olursa olsun- çok doğru sözler. Çünkü biz de büyüklerimizden öğrendiğimizi naklediyoruz.

Berberce bir tevbe edelim. Ondan sonra ben size zikir derslerini vereyim. Çünkü tek tek ayrı ayrı verme imkânı belki olmaz. Olmayanlar derslensin, olanlar tazelesin.

Diyelim cümle günahlarımızın affı için;

Estağfirullah, estağfirullah, estağfirullah, Estağfirullah, estağfirullah el-Azîm, el-Kerîm, er-Rahîm ellezî lâ ilâhe illâhû el-hayye'l-kayyûm ve etûbü ileyh.

Allahümme ente Rabbî lâ ilâhe illâ ente halaktenî ve ene abdûke ve ene alâ ahdike ve va'dike mesteta'tü. Mesteta'tü eûzübike min şerri mâ sanaa'tü. Ebûuleke bi-ni'metike aleyye ve ebûü bi-zenbî feğfirlî fe-innehû lâ yağfirü'z-zünûbe illâ ente.

Allah geçmiş günahlarımızı şu mübarek saatte, şu mübarek kelimelerle -ki seyyidü'l-istiğfâr duası Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîfinden alınma duadır- yaptığımız tevbe-mizi kabul etsin, günahlarımızı afv u mağfiret eylesin.

Geçmişlerimizi, mâzimizi affeylesin. Geleceğimizi, bundan sonraki ömrümüzde de rızasına uygun yaşamayı; haramlara, günahlara

yanaşmamayı, bulaşmamayı nasip eylesin. Günahlardan korusun, geçmişi silsin. Geleceği de bizi kendi hıfz u himayesine alarak bize temiz yaşamamızı nasip eylesin.

Malı mlk ödeyin, sahiplerine verin! zerinizde kul hakkı bırakmayın! Çünkü sahibi gelir, yakanıza yapışır, hakkını alır; are yok! Allahu Teâlâ hazretlerinin huzurunda yakanıza yapışır: “Bunda benim hakkım vardı yâ Rabbi, istiyorum.” der, sevaplarınızı alır. Kul haklarını buradayken ödeyin! zerine namaz, oruç borcu varsa onları da ödeyin!

Her gün daima abdestli gezin! Abdestli olursanız yaşantınızda günahlardan korunursunuz. Abdest, insanı zırh gibi korur. Onun için abdestsiz gezmemeye dikkat edin.

Her gün zikir vazifelerinizi yapın! Vereceęim zikirleri çekin, bilin ki zikrin çokluğuyla insanın mânevî makamı yükseliyor ve ilerliyor! Dervış, dervış olsa da zikirlerini yapmasa ilerlemesi zayıf olur, az olur. Onun için her gün zikirlerinizi yapın. Hangi zamanda yaparsanız bir güzel zamanınızı ayırın! Sabah namazından sonraki zaman mı olur yatsıdan sonraki zaman mı olur gece teheccüde kalkarsınız da ondan

sonraki zaman mı olur?.. “Bunların hiçbirisi müsait olmuyor, gündüzün şu vakti serbestim...” mi dersiniz hangi zamanda yaparsanız; kibleye doğru oturun, gözünüzü yumun! Evvela 25 defa tevbe ve istiğfar edip bir temizlenin! Sonra bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyup Peygamber Efendimiz’e ve evliyâullah büyüklerimize, silsile-i sâdâtımıza hediye edin! Onlar hediyeleri alınca sizi bilirler, severler, ilgilenirler, himmet ederler.

c. Rıza ve Teslimiyet

Zikre başlamadan evvel üç şeyi derin derin düşünün:

1. Öleceğiz, ölüm hak!

el-Mevtü el-kıyâme, el-Mevtü el-kıyâme, el-Mevtü el-kıyâme.

İzâ mâte’l-insânü fekad kâmed kıyâmetühû. “İnsan öldü mü onun kıyameti kopmuştur!”

Artık büyük kıyameti bekleyen beklesin; o gitti, onun kıyameti koptu!

Ölümün de ne zaman geleceği belli olmuyor. Bir gün bakıyorsunuz birisi aramızda, ertesi gün bakıyorsunuz kabirde! İnsan bir gün

evvel evde yatağında yatıyor, ertesi gün kara toprağın altında yatıyor. Çok acı bir olay, çok garip bir olay ama çok da katı bir gerçek! Her an olabilir! Kim bilir nerede, nasıl, kaç yaşında olacak ama her an olabilir!

Ölümü düşünün, ölümden sonrayı düşünün, mahkeme-i kübrâyı, hesap vereceğinizi düşünün, ölümü unutmayın!

Eksirû zikre'l-mevt. “Ölüm düşüncesini çok yapın.”

Ölümü düşünün de kalbiniz nurlansın, ölümü düşünün de nefsiniz ıslah olsun, ölümü düşünün de kötü düşünceler kafanızdan gitsin!

2.Zikrullahı evliyâullah büyüklerimizle beraber yapıyorum, diye gözünüzü kapatın. Onlarla mânevî bakımdan beraber olduğunuz bir yerde zikir yapıyorsunuz, diye öylece göz önüne getirin. Derviş böyle yaparsa o mânevî bağlantı zamanla kurulabilir. O mânevî bağlantı hakikaten kurulur, o zaman da insan çok feyzlere nâil olur!

Bunu anlatmak için şöyle söyleyeyim:

Hasib Efendi’yi Çarşıkapı’da görmüşler.

Çarşıkapı'dan Şeyh Efendi'nin vazife gördüğü tekkeye, camiye gelmişler. Bakmışlar Hocefendi orada! Camiye geldiler; "Hoca yok, Şeyh Efendi yok!" sanıyorlar. İçeri girmişler Hocaefendi orada! Yolda gelirken Çarşıkapı'da görmüşlerdi. *Fesubhanallah* şaşırtıcı bir olay!

Açıkça sormuşlar. Herkes susmuyor ki! Bazen soruyorlar. Demişler ki;

"Efendim, demin sizi Çarşıkapı'da gördük?"

Gülmüş. Söze dikkat edin, şu sözü söylemiş:

"Evet, az önce oralarda bir gönül gezdirmiştim!" demiş.

Dikkat edin söze! Oturduğu yerden az önce Çarşıkapı tarafında gönül gezdirdiği için Çarşıkapı'da görünüyor! Biraz olayları anlatan bir ifade!

Sordular diye tebessüm etmiş.

"Evet, orada doğru görmüşsünüzdür, çünkü oralarda dolaşmıştım..." diyor. Burada oturuyor, "Oralarda gönül gezdirdim." diyor ama gönül gezdirdiği yerde de görülüyor!

Anlaşıyor ki hastaneye de gönül seyahati yapmış. Bir taraftan vaaz ederken bir taraftan hastaneyi dolaşmış, müridini hastanede ziyaret etmiş, gönlünü almış gelmiş. Anlaşıyor, insan üç beş bilgiyi yan yana eklerse bilmediği konuyu biraz manzarayı tamamlıyor. Zikri böyle yaparsanız zamanla sizde bu beraberlikleri inşaallah anlarsınız, anlarız.

Zikre başlamadan evvel üç şeyi düşüneceksin, dedim.

Muhterem kardeşlerim!

3.Cenâb-ı Hakk'ın her yerde hazır ve nazır olduğunu düşünün.

Ve hüve meaküm eyne mâ küntüm.

Vallâhu bimâ ta'lemûne basîra ve hüve's-semiû'l-basîr.

Vallâhu bimâ ta'melûna habîr.

Ve nahnü akrabu ileyhi min habli'l-verîd.

Va'lemû ennellâhe yehûlu beyne'l-mer'i ve kalbih.

هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِكُلِّ
شَيْءٍ عَلِيمٌ

*Hüve'l-evvelü ve'l-âhirü ve'z-zâhirü ve'l-
bâtınü ve hüve bi-küllü şey'in alîm.*¹⁷

Cenâb-ı Hakk'ın her yerde hazır ve nazır olduğunu, sizi gördüğünü unutmamaya çalışın! Bu bir gerçek de insan unuttuğu için bilmiyor. Yoksa gerçek, sağlam, dışarda duruyor da insan unuttuğu için gaflete düşüyor. Yoksa gerçek o, her yerde Cenâb-ı Hak hazır ve nazır; hem zâhir hem mübîn, hem hak hem de insanoğlu onu görmüyor!

لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ

*Lâ tûdrikühü'l-epsâru ve hüve yûdrikü'l-
epsâr.*¹⁸

Tamam, gözler göremez ama gönlünle de mi anlayamıyorsun? Cenâb-ı Hakk'ın her yerde hazır ve nazır olduğunu kafanla da mı düşünemiyorsun?!..

¹⁷ 57/Hadîd, 3.

¹⁸ 6/En'âm, 103.

İnsan çok düşünmedikçe unuttur. Çok düşündükçe aklına yerleştirir.

Efdalü'l-îmânü en ta'leme ennallâhe meake haysüma künte. “İmanın en yüksek mertebesi, neredede olursan ol Allah'ın seninle beraber olduğu şuuruna ermendir, bilmendir!”

“Biliyoruz hocam, söylemeye lüzum yok...”

Biliyorsun ama şuuruna ermemişsin! Bakıyorsun ama görmüyorsun, dinliyorsun ama anlamıyorsun! Şuuruna ermek ayrı bir şey!

İnsan her gün geçtiği yoldaki ağacı bilemez.

“Sidney'in önünde bir ağaç var, ne ağacıydı?”

“Ağaç mı var, bilmem...”

Her gün geçerken görüyor!..

Görüyor ama dikkat etmiyor. Bakmak başka görmek başka! Sesin kulağa gelmesi başka idrak başka! Söyleneni duymak başka anlamak, kavramak başka!

Üç şeyi düşüneceksiniz:

1. Bu dünya fâni, ölüm hak, ölüm kıyamet!

2.Evliyâullahla bağlantı kurmayı öğrenin, zikri onlarla aynı mecliste yapıyor gibi yapın!

3.Allah sizi görüyor diye düşünün, ondan sonra zikirlerinizi çekmeye başlayın!

Zikir olarak 100 defa *Estağfirullah* çekin! Peygamber Efendimiz'in sünnetidir, tavsiyesidir, hadîs-i şerîflerde geçiyor. Kendisi de yapardı, çekerdi. 100 *estağfirullah*.

En aşağı 100 defa *lâ ilâhe illallah* çekin! Çünkü hadîs-i şerîflerde 100 defa çekilmesini söylüyor ama daha çok çekenin daha çok sevap alacağını da bildiriyor. En aşağı 100 defa *lâ ilâhe illallah* da çekin!

Sonra en aşağı 1000 defa *Allah Allah...* da çekin! Ama işin doğrusunu söylemek gerekirse 1000 azdır. Hepinize tavsiye ederim: Günde 5000 defa *Allah Allah...* deyin! 5000 en aşağısı.

Bunu nasıl tamamlayın?

Yolda giderken, işte, arada elinizde tesbih; tamamlayın! Her gün 5000'i tamamlayın! *Allah* demeniz en aşağı 5000 olsun!

Her 100 defada bir *ilâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî* diyeceksiniz.

Mânası ne demek?

İlâhî ente maksûdî. “Yâ Rabbi! Benim kastım, teveccühüm sana. Sana teveccüh ediyorum, seni istiyorum. Maksadım sensin, muradım, arzum sensin. Sana kavuşmak istiyorum, seni bilmek, seni sevmek istiyorum, senin tarafından sevilmeğe istiyorum, sensin muradım!”

Ve rıdâke matlûbî.

İşte en mühim nokta, İslâm’ın özü:

Ve rıdâke matlûbî. “Ben senin rızanı talep ediyorum, rızanı kazanmak istiyorum.”

İslâm’ın özü, özeti nedir?

Bu kadar âyetler bu kadar cilt cilt hadis kitapları, hepsinden çıkan iksîr-i âzâm, en mühim bilgi nedir, en mühim esas nedir?

Ve rıdâke matlûbî. “Ben senin rızanı talep ediyorum. Yaptığım her şeyi, her işi senin rızan için yapıyorum. Baktığımda senin rızan için bakıyorum, bakmadığımda senin rızan için bakmıyorum. Konuştuğumda senin rızan için konuşuyorum, sustuğumda senin rızan için susuyorum. Bu lafı söylemeyeyim, Allah sevmez.

Şurada susmayayım, şu lafı söyleyeyim; konuşunca Allah sever...”

Rızasını düşünüyor!

Aldığı zaman Allah için alırsa verdiği zaman Allah için verirse böyle bir insan dinin ana kuralını, esasını kavramış, büyük hakikati yakalamış ve hayatının aslını bulmuş demektir!

Ve rıdâke matlûbî.

Her işte murad, Allah'ın rızasıdır!

Evliyâullahtan birisine -ki zengin, kimse-den bir şey almak âdeti değil- bilmeyen birisi gelmiş:

“Selamün aleyküm.”

Herhâlde hırkasını falan yamalı mı gördü nasıl oldu? Nasıldı bilmiyorum. Eline para vermiş. Şeyh Efendi şöyle bir tereddüt etmiş, parayı almış.

Birisi sadaka veriyor, Şeyh Efendi de sadakayı alıyor! Herkes şaşırmış, bir tanesi sormuş:

“Efendim siz almazdınız, niye aldınız?”

Diyor ki;

“Reddetmekte nefsimin izzetini gördüm, kabulde de zilletini! Nefsimin zilletini izzetine tercih ettim!”

Bu sözün mânası şu:

İçim, gururum, benliğim istiyor ki; “Benim paraya ihtiyacım yok yahu! Ben zenginim, istemem, fakire ver...” diyeyim, nefis bunu istiyor. Çünkü bu hoş! İnsan böyle yaptığı zaman rahat eder.

“Ben fakir değilim yahu, sen beni fakir mi sandın? Onu bir fakire ver, ben başkalarına sadaka veriyorum yahu, senin sadakanı ne diye alayım?!..”

Rahat eder. Reddetmek nefsin hoşuna gider.

Alınca da;

“Tuh yahu, sen dilenci misin, miskin misin, fakir misin, niye aldın yahu?!..”

Herkes ayıplar, ayıplanmayı da hiç kimse istemez! Ayıplanmayı istemez, alkışlanmayı ister. Hor görülmeyi istemez, beğenilmeyi ister. Zilleti istemez, izzeti ister. İnsanın tabiatı bu!

Nefis izzetli şeyleri ister. İzzetlenir. Nefsi emmare izzetli değildir, alçak bir şeydir ama izzeti ister. Alınca nefsi horlanacak diye almış. Reddetseydi izzetlenecek diye almış, reddetmemiş.

Ehlullah mübarek bir zât-ı muhtereme diyorlar ki;

“Niye böyle güzel giyinmişsin? Hani kitaplarda okuyoruz, kırk tane yaması olan hırka giyerlermiş, sof giyerlermiş, fakirhane gezerlermiş, niye sen böyle doğru düzgün giyiniyorsun?..”

Diyor ki;

“Bir zamanlar öyle eski giyinmek tevazu alametiymiş. Şimdi o kibir alameti, ucub alameti oldu. Çünkü millet ben öyle eski elbise giyiyorum, yamalı elbise giyiyorum diye izzetleniyor. Makam sahibiyim, mânevî makam sahibiyim, diye bu sefer o bir övünme vesilesi oluyor...”

“Sen ne sanıyorsun yahu? Ben çok mânevî makamı yüksek bir insanım!..” demiş gibi oluyor, o da bir izzetlenme. Onun için “Bu ehl-i

dünya!” desinler diye [düzgün giyinmiş], rahatına bakmış.

5000 defa *Allah* diyeceksiniz, her 100 defa *İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî* diyeceksiniz!

Günde en aşağı 100 defa Peygamber Efendimiz’e salât u selâm getireceksiniz!

100 defa da *Kul hüvallâhu ehad* sûresini okuyacaksınız!

Beş tane zikir: 100 *Estağfirullah*. 100 *Lâ ilâhe illallah*, tabii daha fazla yaparsanız 500 veya 1000 tavsiye ederiz. 5000 *Allah*, Lafza-yı Celâl. 100 salavât-ı şerîfe. 100 *Kul hüvallâhu ehad*.

Bu zikirleri yapın, sonra el açın; Allah’tan dünya ve âhiretin hayırlarını isteyin!

Umumi tavsiye olarak;

1. Peygamber Efendimiz’in sünnetine sımsıkı sarılın! Çünkü sünnete sarılan kurtulacak, bid’ata sapan düşen cezasını çekecek!

Ehlü’l-bid’ah kilâbü’n-nâr. “Bid’at ehli cehennem köpekleridir.”

Bid'atlardan uzak duracağız, sünnet-i seniyyeye sarılacağız!

Sünnete sarılmak ne demek?

“Efendimiz’in sünnetlerini namazlarda, oruçlarda, her ibadette uygulamak; yolunda gitmek” demek.

2.Kur’ân-ı Kerîm’e çok çalışın! Çünkü;

Ve hüve hablüllâhi’l-metîn. “Kur’ân-ı Kerîm Cenâb-ı Hakk’ın en sağlam kurtuluş ipidir!”

Bir adam kuyuya düşmüş, çıkarmak istiyorlar.

Ne yaparlar?

İp sarkıtırlar.

En sağlam kurtuluş ipi Kur’ân-ı Kerîm’dir! Kur’ân-ı Kerîm’i okuyun, ezberleyin, tefsirini okuyun, anlatın, dinleyin... Kur’ân-ı Kerîm’i öğrenin!

Kur’ân-ı Kerîm’i bilmiyor, koca Ümmet-i Muhammed Kur’ân-ı Kerîm’i bilmiyor! Mealini okumamış, tefsirini okumamış, âyetlerin mânasından gafil!.. Böyle olmaz!

Sevaplı işleri yapmaya koşturacaksınız, günahlardan kaçmaya dikkat edeceksiniz!

Âişe validemiz Peygamber Efendimiz'e;

إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ

*Innemâ yetekabbellullâhü mine'l-muttakîn.*¹⁹ âyet-i kerîmesini soruyor.

“Bu müttakîler kimdir, evsafı nedir, nasıl müttakî olunur?”

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“İnsan namaz kılacak, oruç tutacak, zekât verecek; yine de Allah acaba kabul ediyor mu etmiyor mu diye korkacak!”

Takvâ bu! Hem ibadetleri yapacak hem de yine de korkacak!

Beyne'l-havfi ve'r-recâ. Cenâb-ı Hak'tan ümidi de olacak ama korkusu da olacak! “Ya kabul etmediyse, ya beni cezalandırırsa?!..” diye korkacak.

Günahlardan kaçının, takvâ ehli olun!

Çünkü:

¹⁹ 5/Mâide, 27.

Fe inne't-takvâ hayrû'z-zâd. “Cenâb-ı Hakk'ın rızasını kazanmak için cennete giderken cennet yolculuğunda insanın en hayırlı malzemesi, en güzel malzeme takvâdır.”

İnsanı takvâ kurtarır! Haramlardan günahlardan kaçınmaya dikkat edin!

Bir de huylarınıza, ahlâkınıza dikkat edin! Çünkü insanlar huyları ile değerklenirler. Bilgileri ile değil huyları ile ahlâkı ile Allah tarafından değerkendirilirler! Allahu Teâlâ hazretleri güzel huyluları sever, Allahu Teâlâ hazretleri kötü huyluları namaz niyaz ehli olsa bile sevmez!

Ahsene'l-hüsnü el-hulukul-hasen. “Güzelliğın en üstünü güzel huydur.”

Huylarınızı güzelleştirirseniz Allah sever!

Innallâhe mea's-sâbirîn.

Vallâhu yuhibbû's-sâbirîn.

Vallâhu yuhibbû'l-muhsinîn.

Innallâhe yuhibbû't-tevvâbine ve yuhibbû'l-mutataahirîn.

Allah güzel huyluları sever. Mütevazı, tevbekâr, hatasını biliyor, sabrediyor, şükrediyor; güzel huyluları sever.

Vallâhu yuhibbû'l-muttakîn. “Müttakîleri sever.”

Güzel huyluları sever, kötü huyluları sevmez!

Innallâhe lâ yenzur ilâ süvâriküm ve ebsâriküm. “Cenâb-ı Hak yüzlerinize, isimlerinize, omuzlarındaki rütbelerinize, kesenize, paranıza, makamınıza, koltuğunuza bakmaz!”

Nereye bakar?

Velâkin yenzurü ilâ kulûbiküm. “Kalbinize bakar.” *Ve âmâliküm.* “Amelleriniz, icratınız ne yönde, ne maksatla neyi yapıyorsunuz; ona bakar!”

Kötü huyları atacaksınız, atacağız. Temizleneceğiz, iyi huyları alacağız.

Allah ibadet edenleri sever, günahlardan kaçınanları, güzel huyluları sever.

Allah’ın sevgisini kazanmanın yolu ortaya çıktı:

İbadet etmeyenleri, âsileri sevmez. Haramlardan, günahlardan kaçınmayanları sevmez. Kötü huyluları da sevmez. Zalimleri sevmez, fâsıkları sevmez, kâfirleri, cimrileri, geçimsizleri sevmez. Kötü huyluları sevmez.

Yol belli:

İbadet edeceğiz. Günahlardan kaçacağız. Güzel huyları alacağız.

Allah yardımcımız olsun!

Bir Fâtîha, üç Kul hüvallah okuyun!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
19 Şevvâl 1421 / 14.01.2001

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

